

נסיון

מחזה מאת: איציק אלוני

כל הזכויות שמורות

©

aloni-i@bezeqint.net

טל – 03-5225458

כתובת: רחוב גוש חלב 23 תל אביב

הערות המחזאי :

*בטקסטים של אור כמעט לא מצוינים המקומות בהם הוא מתקשה בדיבורו. זה נתון לשיקולם של השחקן והבמאי.
אור הוא אוטיסט שכמעט אינו יוצר קשר עין עם הסובבים אותו.
אוטיזם שמתבטא בבעיה פיזית, ולעתים מצליח להביע את עצמו במשפטים שלמים והבעות פנים. לעתים הוא חוזר על עצמו.

*ברפליקות של טאזאני, ישנן שגיאות לשוניות מכוונות. המבטא שלה יבוא לידי ביטוי על ידי השחקנית.

*אם המחזה יוצג בפני נוער, ניתנת הרשות לקצר את המחזה.

הדמויות:

מרים	-	קשישה
טָאָאָנִי	-	מטפלת תאילנדית
אור	-	אוטיסט
שמרית	-	אמו של אור
גדעון	-	אביו של אור
טִים	-	שוטר במשטרת ההגירה
שום	-	שוטר במשטרת ההגירה

תמונה 1

המקום: שפת הים.

נכנסת טָאָאָנִי (תאילנדית) מטפלת חייכנית ונעימה. היא דוחפת כיסא גלגלים שעליו יושבת מרים, על כיסא הגלגלים מספר אביזרים. על גבה של טאזאני תרמיל גדול ועוד אביזרים נוספים: חכה מתקפלת, צידנית, כיסא מתקפל... היא מחפשת מקום להתמקם בו. מרים מסמנת לה לחזור לאחור. טאזאני חוזרת לאחור ומפְּנָה את מרים לכיוון הקהל (שהוא גם כיוון הים). טאזאני מתחילה בפריקת הציוד.

טָאָאָנִי: הגענו...

מרים: איפה כולם?

טאזאני: (מגישה לה סוכריה) רוצה סוכריה, תיקחי, זה בונבון.

מרים: הם לא באים לפה?

טאזאני: אנחנו פה היום... אחרי צהריים כו-לם בעירייה.

מרים: ג'ורג'י לא יהיה היום?

טאזאני: ג'ורג'י מת אתמול.

מרים: אליעזר חי.

טאזאני: כן, הוא חי.

מרים: הוא יבוא?

טאזאני: את אוהבת אותו.

מרים: הוא לא ימות מהר. הוא כמו חתול, יש לו תשע נשמות, שמונה פעמים ניצל ממוות.

{טאזאני הוציאה בינתיים חכה מתקפלת, מכינה אותה לדיג (החכה ללא חוט דיג) מוציאה צידנית ומניחה בצד. פותחת כיסא מתקפל.}

טאזאני: את תעשי בדיוק כמו אני לימדתי אותך ואת יהיה לך הצלחה לדוג הרבה דגים.

מרים: יש חוט?
איפה הוא? לא רואה אותו.

טאזאני: הוא... כמו מים כזה...

מרים: שקוף.

טאזאני: (משחקת כאילו יש חוט) הנה תראי, דגים לא רואים שיש חוט. (ממצמצת בשפתיה כמו דג)

מרים: תניפי רחוק.

טאזאני: כמה יותר רחוק, דג יותר גדול.

{טאזאני מניפה את החכה ומשליכה רחוק לכיוון הקהל ומוסרת את מוט החכה למרים. חובשת למרים כובע קש רחב שוליים. יושבת על הכיסא לידה ומסתכלות לכיוון הקהל.}

מרים: (אחרי שתיקה) דגים לא אוהבים אותי היום.

טאזאני: את חושבת שדגים אין מה לעשות בחיים, כל יום מחכים רק סבתא מרים שנבוא ותקפוס אותם?

{מרוכזות בדיג ולא שמות לב שדמותו של אור הבריא מופיעה. דמותו מהבהבת. אור נראה בריא לחלוטין לבוש בקפידה מנסה להגיד משהו ולא מצליח עד שדמותו מתפוגגת}

מרים: (לוחשת) יבואו היום?

טאזאני: (לוחשת) יבואו, יבואו. רוצה משקפת?

מרים: לא, היא עושה לי סחרחורת.

{זבובים מציקים למרים. טאזאני מוציאה מאוורר קטן/מניפה ומאווררת את מרים. מרים נהנית ואחר כך מתעטשת.}

טאזאני: רוצה שמיכה?

מרים: (בקושי עונה) לא.

טאזאני: רוצה Foot massage?

מרים: לא!

טאזאני: (מתלוצצת) תחזיקי חזק במקל שאם יבוא דג גדול שלא יחטוף אותך. (צוחקת)

{אחרי שתיקה קצרה, מרים משמיעה קול מוזר ונרדמת. טאזאני מוציאה ראי ומקרבת לאפה כדי לבדוק אם נושמת. נרגעת.}

טאזאני: (הפלאפון שלה מצלצל. בשקט) רק רגע... הלו... שלום זאב דייג...

אני לא יודעת מה זה...

יבוא בסדר...

אתה בסביבה?...

בסדר, תביא מה יש הכי טוב, תביא דג פֶּחְלוֹן, או פְּלִמוֹדָה... שניים...

Yes two, thank you

{טאזאני ניגשת בשקט לחכה שליד מרים ומניעה אותו כאילו נתפס דג. מרים מתעוררת וקופצת משמחה.}

מרים: יש!

טאזאני: (בודקת)... אין.

מרים: אין?

טאזאני: Nothing.

מרים: חשבתי שיש.

טאזאני: אולי היה יש, אולי ברח בגלל את ישנת.

מרים: אז אין את החוויה של דייג היום?

טאזאני: אולי אחר כך.

מרים: דיג מרגיע אותי, אבל גם מעצבן. זה סוג של הימור, Gambling, ממש כמו בקזינו.

טאזאני: אבל בסוף תמיד יש מזל, נכון?

מרים: מקווה שנדוג כחלון, הוא הכי טעים.

טאזאני: צריך מחליפה.

מרים: צריך להחליף קרס?

**{טאזאני מהנהנת ומוציאה חוט דיג וקרס.
מרים מסמנת שתמסור לה כדי להשחיל. מרים מנסה מספר פעמים ולא מצליחה.}**

טאזאני: את מצליחה מכניסה חוט במחט, יבוא שלום.

מרים: (מנסה להשחיל באגרסיביות, מתייאשת ומוסרת לטאזאני)
בכוח לא יהיה השלום, אין לי סבלנות לשלום הזה. תנסי את, אולי דווקא את תביאי את השלום.

טאזאני: (לוקחת ומשחילה את החוט בקלות) את רואה? אני הבאתי שלום.

מרים: (פתאום מכה את כף ידה מספר פעמים ומתבכיינת) אי-איי...

טאזאני: מה קרה?

מרים: (בקול בכיני) איי, זה כואב, נתתי מכות לעצמי וזה כואב... אי-איי...

{טאזאני משליכה שוב את החכה ודוחפת לה את המוט לידיים.

מרים בינתיים נרדמה.

מצד הבמה, נשמע קולו של הדייג.}

קול הדייג: (קורא) פפ, פפ... טאזאני... טאזאני...

{שתי ידיו של הדייג זאב מושטות נושאות שקית ובתוכה דגים.

הידיים נעות בהתאם לדיבור.}

{הידיים מסמנות: מעולים!}

טאזאני לוקחת את הדגים וממהרת להכניס אותם לתוך הצידינית.

טאזאני: (מהצד השני. לדייג) הבן שלה שילם הכול!... זה דגים כחלון?

קול דייג: אַרְסִים.

טאזאני: מה זה עַרְסִים? היא אוהבת את כחלון...

{ידיו הדייג מסמנות שאין}

טאזאני: הַעַרְסִים טובים?

{מהצד השני מופיעה דמותו של אור הבריא.}

אור: (לוחש) ס-בתא... (דמותו מהבהבת ונעלמת.)

{מרים מתעוררת בבהלה, מחפשת מאיפה מגיע קולו של אור.}

מרים: יש לי... פיפי...

טאזאני: זה בסדר יש חיתול.

את יודעת שתפסנו שני דגים?... (ממהרת לקפל הכול)

מרים: כְּחִלּוֹנִים?

טאזאני: לא, ערסים.

מרים: (מתקנת) ארסים... תחזירי בחזרה לים.

טאזאני: הם כבר לא נושמים.

{מרים פתאום מתחילה לבכות.}

טאזאני: מה קרה?

מרים: ברח לי...

טאזאני: זה בסדר, שמתי חיתולים כפול...

Do not worry, be happy

רוצה בונבון?

מרים: (בבכי) לא.

טאזאני: מה בעיה?

מרים: שמעתי את הנכד שלי, אור.
עומד לקרות משהו, היום...
(מתייפחת)

טאזאני: מה קרה?

מרים: אני מרגישה השראה ומעוף רוחני. היום זה היום האחרון...
כשאור התחיל את חייו הוא היה ילד שנן. כאילו היו לו מחושים,
כמו אנטנות שידעו לחוש לאן לפנות ולקלוט מידע... מה הוא היה אומר
לי? "סבתא, אנשים לא מבינים ששמי הוא אור, כי אני חושב במהירות
האור, לכן המילים לא יוצאות כמו שצריך"
ואז מצבו הורע, הרגשתי איך הוא מתדרדר עם השנים.
לחיות עם אוטיסט זאת טלטלה לכל המשפחה, בעיקר לאמו.
(פתאום נפלטת לה נשימה מוזרה)
אני מרגישה למה באתי לכאן. היום הוא יום הדיג האחרון שלי.

טאזאני: אני לא מרשה לדבר ככה, Never.

מרים: אור אמר לי פעם...

}אור מופיע.

*טאזאני לא רואה ולא שומעת אותו.

אור: (ממשיך את המשפט) ...יש בינינו כימיה טובה.

מרים: (לטאזאני) אמרת משהו?

טאזאני: לא אמרתי כלום.

אור: זה אני, סבתא.

מרים: אוי! זה אור, הוא קורא לי!
את לא שומעת?! הוא צריך אותי. תגידי לו שאני פה!

טאזאני: אבל אני לא רואה אותו...

מרים: (מצווה) תגידי לו שאני פה, אמרתי לך!

טאזאני: (מכריזה) היא פה!

אור: סבתא, היא לא יכולה לשמוע או לראות אותי.

מרים: למה?

טאזאני: (מחפשת בצדדים) איפה הוא?

{אור יוצא}

מרים: (לטאזאני בלחש) יום אחד הוא קיבל החלטה קשה, אף אחד לא ידע עליה. אני היחידה שידעה - הוא, אזר אומץ והשביע אותי לא לגלות עד יומי האחרון...

טאזאני: מה קורה לך?!

מרים: (בלחש) הוא רצה שאני אשים קץ לחייו... מתוך רחמים...

טאזאני: (בכעס) Stop immediately!!! Relax. I tell Gideon?

מרים: אור אמר שהחיים לא חשובים יותר. הוא כרע ברך בפניי ובכה שעה שלמה, התנדנד והתחנן. זה מכרסם בי.

טאזאני: תחשבי על דגים.

{מרים מישירה מבט אל טאזאני.}

טאזאני: (לא מבינה) What?

מרים: את אומרת לי What? איך את משווה את אור לדגים?
(שומעת קול חזק יותר)

אור: (מבחוץ) סבתא! סבתא...

מרים: הוא קורא לי...

האור יורד.

תמונה 2

בית, סלון.

אור מופיע כאוטיסט. נכנס מבוהל. בידו צעצוע.

אור: ...סב-תא, סב-תא...

שמרית: סבתא יצאה לדוג.

אור: תקראי לה מהר... תקראי לה מהר... מהר... מהר... מהר...

{שמרית ניגשת אליו ומרגיעה אותו.}

שמרית: אור, שומע אותי? מה אתה עושה?

אור: אני טס במטוס...

שמרית: מה אתה רוצה מסבתא? אני כאן. מה אני יכולה לעשות בשבילך?

אור: (מתקשה בדיבורו) אני רוצה... אותי...

שמרית: מה? מה קרה לך?

אור: אני רוצה! אני רוצה... שתפסיקי לצבוט לי את הלב!

שמרית: הרופא אמר שיש תרופה ניסיונית חדשה.

אור: סבתא, נשמתי...

(לוקח נשימה עמוקה, אך אינו נרגע, עושה תנועות חוזרות ונשנות)

נשמתי... סבתא דועכת... אימא, לא... אני רוצה למות.

(מרים ידיים) אני מעכב...

{שמרית מחבקת אותו.}

אבא עזב אותי, אבא ברח ממך... בגללי... בגללי... בגללי... אבא לא

אוהב אותי יותר, אימא... אימא... אימא...

(עושה תנועות חוזרות ונשנות) אני, אני, אני אכול מבפנים...

שמרית: אור, אני פה בשבילך. לא עזבתי ולא אעזוב אותך לעולם, אתה כל חיי.

אור: אני זר בבית... אני רוצה ללכת ולברוח ממני!

אימא, אין לי מזל שיש לי אותי.

שמרית: בשבילי אתה המזל הגדול ביותר בעולם... לא לכולם יש ילד מיוחד
 כמוך. אתה יודע מה עשה אלוהים?
 (מדגדגת אותו במשחק) חיפש, חיפש וחיפש שש, למי לתת אותך
 במתנה, ובסוף בחר בי! (אור לא מגיב)

{שמרית מנסה לנגב לו את הריר מהפה.
 אור פתאום דוחף אותה בגסות וצועק.}

אור: אל תגעי בריר שלי! (צועק) סבתא!

תמונה 3

שפת הים. מרים וטאזאני

מרים: (לטאזאני) שמעת?

טאזאני: לא.

מרים: היה קול חזק, "סבתא!" אור קורא לי.

אור: סבתא, למה את לא רואה אותי?

מרים: (מסתכלת לכל הצדדים) איפה אתה?

טאזאני: (מוציאה מהר כדורי הרגעה) הנה תיקחי מהר כדור, לפני זה מתחיל.

מרים: (מעיפה את הכדורים בהינף יד) אני לא הוזה! תעזבי אותי בשקט!

טאזאני: (מרגיעה) לא צריך להתעצבן, רוצה ללכת הבית?

מרים: את לא מדברת אתי עד שאני אגיד לך!

אור: סבתא, אני פה...

{טאזאני ממלמלת בתאילנדית. היא לא מרוצה. היא נמצאת קרוב לאור, ולא חשה
 בקרבתו.}

מרים: (לאור) תראה את עצמך ואל תשגע אותי...

(לטאזאני) לכי לראות אם הוא שם...

טאזאני: (בודקת) אין.

מרים: לכי לחפש שם...

טאזאני: (בודקת) גם שם אין!

מרים: תראי, אולי הוא שם?

{אור מופיע כבריא לפני מרים.}

אור: סבתא, את רואה? (עושה חיקוי של עצמו כאוטיסט)

טאזאני: אין אף אחד.

מרים: (מחייכת ומאושרת) עכשיו אני רואה! ככה אני רוצה לראות את הנכד שלי בריא.

{טאזאני ממהרת לטלפן לידיד תאילנדי.}

טאזאני: (לוחשת חלק בעברית, וחלק בתאילנדית)

סָמִי, אני חושבת שהזקנה שלי... השתגעה לגמרי... מה אתה מציע לי לעשות?... (מקשיבה ומדי פעם אומרת "כן")

אור: רציתי לפרוש מחיים, מרצון, רציתי לישון פעם אחת כמו שצריך, שינה ארוכה ללא הפרעה...

הפרעתי להוריי ושיבשתי להם את החיים מספיק שנים. נפרדו בגללי. סבתא, בעזרת הדמיון יכולתי לעשות הכול. כאן אני עושה הכול בעזרת הגוף ואין לי דמיון. סבתא, תודה שהרגת אותי.

טאזאני: (בפלאפון) או קיי. ביי...

(מתרכזת במרים וממתינה קצת לראות מה קורה)

מרים: (בוכה וכועסת) אני הרגתי אותך!?

אור: אל תצטערי.

מרים: אני לא רציתי! נכון? זה קרה...?

אור: אני התחננתי, תודה.

טאזאני: מה קרה? למה ככה בוכה ומדברת על מוות?

מרים: (בכעס) Fuck you, leave me alone!!!

{טאזאני, ממהרת לזוז הצידה ומצלצלת לגדעון.}

אור: זאת לא המציאות. גם כאן אין לי את מה שרציתי כשהייתי אוטיסט...

טאזאני: **(לוחשת)** גדעון... אני לא יודעת מה קורה פה...
היא לדבר עם עצמה ועושה תנועות כאילו מדברת עם אור...
כן, קצת הרבה משוגעת לגמרי...
בסדר, אבל אם אני ללכת איתה ברחוב כולם יחשוב שעשיתי לה משהו
לא טוב... אוקיי, ביי.

**{במהלך המונולוג - טאזאני, שלא שומעת את אור, מנסה להתקרב למרים,
אבל התנועות שמרים עושה, מפחידות אותה וגורמות לה להירתע.}**

אור: בחיים לא הבינו שאני קולט הכול, אפילו שמעתי שאמרו עלי פעם;
"הוא גאון". את יודעת, כשראיתי אנשים שהולכים טרודים או שסתם
מדברים לעצמם, ואני את כל זה לא יכולתי לעשות... כשהלכתי עם
אימא ברחוב, אנשים ברחו ממני. המטומטמים חשבו שאני נושא מחלה
מדבקת. **(חיקוי של אנשים שונים)** "יעלי אל תתקרבי אליו."
"אני במקומך הייתי לוקחת את הילד לעזריאלי ומתאבדת יחד איתו",
"אל תביאו עוד ילדים"...
"מפגרים, שלא יגורו לידינו..."
הם אפילו לא יודעים מה זה אוטיזם. הם יודעים רק בורות ורוע...
הורי אובדי עצות, ונראה לי שאני העונש שלהם.
(אור ממשיך) במקום שאני נמצא, אין לי כאבים בלילות, אין לי זיעה, אין
לי דמעות. הכול יבש... יבש מדי. אני מתחיל לחשוב שהרצון למות היה
מיותר. לא הייתי צריך להכריח אותך, הייתי צריך למות מוות טבעי.
החזירי לי את החיים! אני רוצה לחזור לתוך העולם שלי! היה לי טוב
יותר שם! אני רוצה את הדמעות שלי בחזרה... אני רוצה את החום של
אימא שלי. אני **(עושה חיקוי לתנועות חוזרות ונשנות)** אני רוצה את
האוטיזם שלי בחזרה!
(מצווה) אני ביקשתי ממך לקחת את החיים שלי ועכשיו אני מבקש ממך
להחזיר לי אותם בחזרה!
אני מתגעגע לקריזות שלי, לליטוף של אימא שהיא גיבורה גדולה, זה
תענוג שיש אימא כזאת. זה גם לא תענוג להיות מת. הרבה נדודים
וחוסר מנוחה תמידי.
כאן אי-הסבל גרוע יותר מהסבל שהיה לי. הכול כאן שקר!

טאזאני: **(בפלאפון)** גדעון, המצב לא טוב בכלל-בכלל! טוב, תבוא לשם... ביי.
מרים אנחנו חוזרים הביתה. גדעון אמר לחזור מהר!

מרים: **(גוערת בה)** את רואה שאני עסוקה!

טאזאני: גדעון אמר, שאם את אוהבת אותו - תבואי מהר, אם את לא אוהבת אותו - אל תבואי מהר.

מרים: תגידי שאני בפגישה חשובה.

טאזאני: גדעון בדרך לבית, לבקר אותך.

מרים: טאזאני, מה קורה לך בזמן האחרון?

טאזאני: **(מגחכת)** אני מה קורה לי?!

מרים: **(פונה לאור)** תבוא איתנו?

**אור מהסס לרגע ולבסוף מושיט יד למרים אך לא אווז בה ומלווה את שתיהן החוצה.
אור יורד.**

תמונה 4

בית: סלון.

גדעון נכנס בסערה, מסתכל לכל הצדדים.

גדעון: אימא!...

שמרית? שמרית!

שמרית: **(נכנסת מאחד החדרים)** מה אתה מתפרץ ככה? אין לך זכות לבוא פתאום ללא הודעה מוקדמת. היית צריך לצלצל קודם.

גדעון: זה מקרה חירום, אימא שלי פה?...

שמרית: יצאה לדיג.

גדעון: עוד לא חזרה?

שמרית: אתה נכנס לבית כאילו רק אתה קיים. יש פה עוד אנשים.

גדעון: טוב. מה שלומך?

שמרית: ... (מחכה להמשך)

בדיוק מה שחשבתי. לא חשבת לרגע לשאול על הבן שלך.

{אור האוטיסט נכנס.}

גדעון: אור, ראית את סבתא?

{אור לא עונה והולך ישר לפינה, שם נמצא גלגל שמסתובב באמצעות הרוח.

הוא בוחן אותו מכל הכיוונים, נושף עליו ומוקסם ממנו.}

גדעון: אור, אור! תסתכל לי בעיניים. אור!

(ניגש לאור ומתחיל לטלטל אותו) שמור על קשר עין! אתה איתי?!

אתה שומע?!

שמרית: מה אתה עושה?! תפסיק לטלטל אותו! לעזאזל איתך! אתה יודע מה

הבעיה שלך? אתה לא יודע להתאפק, אין לך סבלנות. אתה חסר רגש

והבנה, כזה היית וכזה נשארת

גדעון: צריך לשים אותו במוסד, בהוסטל לאוטיסטים. שם הוא ירגיש בטוח,

ונורמלי יותר, בין טיפוסים כמוהו.

שמרית: מה זה "טיפוסים כמוהו"? לעזאזל! אני את אור לא נוטשת כמוך,

(מחקה את גדעון) "או אני או הוא!" תתבייש לך! אני שמחה שוויתרתי

עליך. אני מאושרת איתו. ילד מקסים עם הבנה הרבה יותר עמוקה

לחיים משלך. לך, לך לדירה העלובה שלך, ועזוב אותי עם האושר שלי.

גדעון: (מחקה את תנועותיו של אור) העקום הזה מביא לך אושר? (צוחק)

שמרית: אתה מטורף! בכל פעם שאור נכנס לסלון, הוא מאיר את החדר הזה.

וכשאתה נכנס לבית הזה אתה מביא איתך רק חושך.

גדעון: את צודקת, קשה לי להשלים עם זה שיש לי ילד אוטיסט, וזאת הסיבה

שלא רציתי להביא עוד ילדים! יש דברים שלא מתרגלים אליהם אף פעם.

אני לא יכול לעמוד במשימה הזאת. לא בנוי לזה.

שמרית: אולי אתה צריך לעבור איזשהו תהליך שיקומי, בשבילך.

(קרובה אליו) יבוא יום ואתה תיפול ואף אחד לא יהיה לידך.

הכול יתנפץ לך בפנים.

גדעון: השנים נוגסות בתאי המוח של אמא שלי. בסך הכול באתי לראות אותה, ואת מזיינת לי את המוח.

{אור במאמץ בלתי רגיל מגיע במהירות לגדעון ומתחיל להכותו באגרופים על חזהו. גדעון סופג את האגרופים בשקט. שמרית בצד מתאפקת שלא לבכות.}

אור: (תוך כדי המכות) חיה רעה...

{אור עוצר פתאום. עושה תנועות חוזרות ונשנות בצד, ותוקף שוב.}

אור: תמותי... היא מכר-ס-מת אותי, די! בשקט... בפנים... אין סדר, הגיון...

{אור עושה תנועות חוזרות ונשנות. אחר כך אווז בשתי ידיו את חולצתו של גדעון ומטלטל אותו}

אור: אתה... אתה... אתה... תמו... תמו... תמו...

גדעון: **(באיפוק)** סבתא שלך מרים, עכשיו היא זוכרת ולא זוכרת... יודעת ולא יודעת... רגע צלולה ורגע מתרחקת. היא בוחרת להתרחק ולצאת לדוג, כדי להסוות את מצבה המתדרדר.

אור: אתה מתדרדר!

שמרית: יש לי בקשה - אל תבוא לכאן לתת הוראות. קח את עצמך ולך.

גדעון: לפחות גרמתי לו להגיד כמה משפטים שפויים.

אור: **(פתאום צועק)** אני טובע בים סוער כלב!!!
(מרפה מגדעון ועומד כפוף, נתמך בשתי ידיו על ברכיו)

גדעון: באתי לאימא שלי.

אור: **(לגדעון)** היא לא... אימא שלך, היא סבתא... שלי!

שמרית: **(לגדעון)** אתה יכול לקחת את האימא שלך איתך!

אור: **(כפוף מאיים, ריר יוצא מפיו)** אף אחד לא לוקח את סבתא שלי!

שמרית: **(מחבקת את אור ומנגבת לו את הריר)**
 סבתא לא תלך... סתם אמרתי מתוך עצבים...
 אתה שומע אותי? אור?! תקשיב, אתה שומע אותי?
(לגדעון) זהו, התנתק, הוא בעולמו...
(לאור) בוא, אני אקח אותך לחדר שלך, תוכל להמשיך בהרכבת
 הפרויקט שלך. בוא... אני אראה לך איך לעשות את זה, ומבטיחה לא
 להגיד לך מה לעשות... אתה רוצה לשמוע אולי קונצרט של מוריס?
(אור מהנהן. נושקת לו. פונה לגדעון) לפני שנתיים הוא רצה שאקח אותו
 לפארק, לשמוע את מוריס מנגן. הוא אהב את הקונצרטים שלו. ביקשנו
 רשות להקליט אותו ומוריס הסכים.

{שמרית יוצאת עם אור.}

גדעון: **(חסר מנוחה)** איזה עונש, איזה עונש, למה לי זה היה צריך לקרות...
 הכול מפורק לרסיסים. אני ממש אידיוט מושלם...

שמרית: **(חוזרת)** הוא נרגע...

גדעון: לאור יש מזל שהוא הבן שלך.

שמרית: אתה ברכת מהמזל הזה.

גדעון: את לא מבינה...

שמרית: **(קוטעת אותו)** לא לכל דבר אתה חייב לענות...

{מרים וטאזאני נכנסות.}

גדעון: **(לאמו)** מה שלומך?

מרים: אני מצוין. אור, בוא רגע לכאן, איפה אתה...
 ספר להם על הדגים האילמים שדגנו...

ספר על האדם הקדמון, איך הוא הרגיש המסכן. איך הוא פחד
 מהברקים והרעמים שהרעידו אותו כמו דג שהוציאו אותו מהמים.

**{אור הבריא נכנס, מסתובב ביניהם באופן חופשי. עומד, יושב, מאזין מקרוב.
 שוב, רק הסבתא רואה אותו.}**

מרים: או, הנה אתה.

גדעון: (בדאגה) אימא, אור לא כאן, אור בחדר.
(בקול) הוא הלך לשמוע את הקונצרט של מוריס.

מרים: (בכעס) אני לא חירשת!

גדעון: עוד מעט הוא ייכנס. את רוצה שאקרא לו?

שמרית: אתה לא נכנס לשם!

אור: סבתא, תגידי להם שהמחלה יצרה חורים קטנים וגדולים כמו ברשת דייגים ישנה ורקובה. תגידי להם שאני עוד לא אמרתי את כל מה שיש לי להגיד. ספרי להם על הגאות והשפל בתוכי.

מרים: (לכולם) אור נמצא כאן. הוא מדבר על הגאות והשפל שהתחוללו בתוכו כשהיה אוטיסט.
(לשמרית) עכשיו הוא לידך.

שמרית: לידי?

{מרים מהנהנת לשמרית.}

אור: אימא המסכנה, איך הרסתי לך את החיים, אילו כוחות היית צריכה, איך לא התמוטטת...
(לסבתא) והיא עוד קוראת לי נסיך. סבתא תסתכלי עליהם, איך שהם נראים.

{מרים מעיפה מבט לעבר כל אחד.
גדעון ושמרית מביטים במרים בהשתאות}

מרים: (לאור) אימא שלך גאה בך. עשתה הכול באהבה.
(לגדעון) עכשיו הוא לידך.

גדעון: לידי?

{מרים מהנהנת לגדעון.}

גדעון: (לעצמו) עכשיו גם אימא שלי חולת נפש.

אור: אבא יש לי משפט אחד שתמיד רציתי ללעוג לך, אבל המילים לא יצאו לי; (מחקה את גדעון) "מצאתי את עצמי פוחד מהתגובות שלו כמעט בכל דיבור ותנועה בבית".

- מרים: הוא אמר לך; "בחיים אתה עושה סיבוב גדול כדי להגיע להתחלה".
(מסמנת על מוחה) אני הרגתי אותו כאן, ועכשיו הוא בא איתי לכאן!
- אור: ספרי להם איך עשית את זה.
- מרים: (מדגימה את הפעולות שהיא מספרת עליהן) הוא קירב את צווארו אלי ככה... כרוב לברכיים שלי... חנקתי אותו חזק בכל הכוח, הוא פרפר, הפסיק לנשום... (מתנשפת) לא יכולתי לסבול יותר את הסבל שלו...
- {כולם מביטים זה בזה כלא מבינים מה קורה. שמרית הולכת להביא כוס מים למרים.}**
- טאזאני: (לגדעון) I told you she's not good
- גדעון: ככה היא כל יום?
- טאזאני: היום זה הכי גרוע, ככה לא היה דבר כזה.
- {נשמעת מוזיקה. קונצרט של מוריס.}**
- גדעון: אימא, אור בחדר שלו שומע מוזיקה... הנה, את שומעת את הקונצרט שאור כל כך אוהב?
- אור: (מסתובב סביב שמרית) אימא היפה והטובה שלי...
- מרים: עכשיו הוא מדבר איתך... (מקשיבה לאור)
- אור: ...קשה לך, אני יודע. את זוכרת כמה היה לי קשה במשימות הקטנות כמו לגרוב גרביים, לקשור שרוכי נעליים. ללבוש מעיל, משימה קלה לכאורה, הפכה לסיוט. אבל ידעת שזה לא יהיה פשוט.
- מרים: (לשמרית כדרך אגב) הוא נשא מונולוג.
- אור: (ממשיך) ידעת שיש קיר אטום ביני ובין האנשים, ידעת על הלעג שלעגו לי, ידעת עליות וירידות... כל כך הרבה כסף על הטיפולים הוצאת. ויתרת על הנאות ובילויים. רשומה לך זכות כניסה לגן עדן, הם יודעים עליך.
- מרים: (לשמרית) בקיצור, הוא אומר לי להגיד לך, שאת המתנה שלו.
- שמרית: (בחוסר אמונה) טוב, תמסרי לו, שהוא המתנה ושילך לנוח.

מרים: (לאור) שמעת? לך לנוח. אל תדאג אני אסתדר עם כל המשוגעים האלה.

{אור הבריא יוצא}

גדעון: (למרים) את מדאיגה אותי.

שמרית: (למרים) קחי, תשתי קצת מים. תגידי את האמת, איך את מרגישה?

מרים: התפקוד שלי מצוין. יש לי כוח לעשות דברים, אני יוצאת לדיג וחוזרת עם דגים. טאזאני, איפה הדגים? תני להם, תראי לגדעון איזה דגים יפים קנה לנו.
(לגדעון) אתה חושב אותי למטומטמת. תמיד ידעתי שאני לא דגה דגים באמת. אתה רואה, אני לא חולה.
(לשמרית) אור אמר שהוא אוהב אותך מאוד, גם אני...

{דפיקות בדלת. שמרית פותחת. שני שוטרי משמר ההגירה האחד שמו - טים והשני - שום.}

טים+ שום: שלום...

שמרית: מה קרה?

גדעון: לא הזמנו משטרה.

גדעון: (למרים) לקחת אותך לחדר?

מרים: לא! אני רוצה לראות מה קורה כאן.

טים: באנו לעשות את עבודתנו.

שום: שהיא חובתנו.

טים: בואו לקראתנו.

שום: ותקלו עלינו.

טים: אנחנו לא מחפשים בעיות.

שום: עם מוגבלויות.

- טים: אנחנו שוטרים ממשרד ההגירה.
- שום: (מוציא טפסים) את הניירת שלפנו מהמגירה.
- טים: ומגיעים כשהבעיה מחמירה.
- שום: על שוהה בלתי חוקית ישנה ראייה.
- גדעון: מה זאת אומרת בלתי חוקית?
- טים: מי זאת טאזאני?
- טאזאני: זאת אני.
- שום: את אצלנו מבוקשת.
- טים: קדימה, בואי בלי קשקשת.
- שום: עלית לנו ברשת.
- שמרית: טאזאני חוקית - אצלנו כבר שש שנים.
- טאזאני: אני חוקית. הנה תעודות.
- שום: אנחנו יודעים הכול - המחשבים מתקתקים ושולפים אשכול.
- טים: אנחנו במעקב אחרי כל אזרח - חוקי ולא חוקי בהכרח.
- שום: עוקבים בפייסבוק.
- טים: באווטלוק.
- שום: לשיחות הטלפונים.
- טים: ואלפונים.
- שמרית: די! תפסיקו לדבר בחרוזים!
היא נשמעת כמו צברית, ואת הכול למדה מסבתא ומהבן שלי אור!
- גדעון: היא גם טיפלה באור כאילו היה בנה. היא טפלה באמי כאילו היא אמה.
- שום: הזקנה נצפתה דגה דגים בטיילת - היא בריאה ולא צריכה מטפלת.

- גדעון: אלה היו דגי כאילו - שנקנו מהדייג שבא מבילו!
- שמרית: גדעון שילם לדייג שיביא דגים, לגרום לה להאמין שהיא דגה, כדי להעסיק אותה במשהו. מה רע בזה?
- טים: מחר או מוחרתיים יבואו שוטרים אחרים, והגירוש יהיה אגרסיבי וכואב.
- שום: עכשיו אנו מציעים לה בהזדמנות בלתי חוזרת, כרטיסים על חשבון המדינה. בפעם הבאה זה יהיה אחרת, את מבינה?
- גדעון: זה ממש טמטום.
- טים: לכן באנו לכאן.
- מרים: **(מגלגלת בעצמה את כיסא הגלגלים אל טים) אתה פשיסט, (פונה לשום) ואתה כמוהו. נראה כמו מוסוליני!**
- שום: סבתא, אנחנו בתפקיד - לא באנו להפחיד.
- מרים: תפקיד בתחת שלי. ואל תקרא לי סבתא, אני לא הסבתא שלך. היית מת שתהיה לך סבתא כמוני!
- טאזאני, בואי! קחי אותי לעירייה לחבורת הזקנים שלי. פה משעמם.
- טים: **(חוסם את טאזאני) היא הולכת איתנו.**
- { טים ושום מזנקים ומפגינים קפיצות קרב מגוחכות כהכנה לאזוק את טאזאני. }**
- שום: את שייכת לנו עכשיו.
- { איך שהם באים לאזוק אותה. }**
- מרים: **(פתאום קמה מכיסא הגלגלים. בקול רם ובתנועת יד) Stop!!!**
- { טים ושום נבהלים, מרימים ידיים וקופאים לרגע. }**
- מרים: **(לטאזאני) אני חייבת להיות בכיכר העירייה כדי להיפרד מכולם. היום הוא יומי האחרון. בואי, קחי אותי קודם לשירותים... (נתמכת בטאזאני והולכת איתה לכיוון השירותים)**
- טים: אף אחד לא זז מפה ללא רשות החוק!
- מרים: איזה חוק?

- שום: אנחנו החוק!
- מרים: (מפנה להם את התחת) חוק בתחת שלי. מה תעשו לי? תרביצו לי? אתם רוצים שאני אחרבן עכשיו עליכם, פה בסלון?!
- {טאזאני ומרים יוצאות.}**
- שום: (קורא אחריהן) אבל אנחנו לא מוותרים. נחכה בסבלנות עד שהיא תסיים ונעצור את גברת טאזאני.
- שמרית: אתם לא רואים שהיא בקושי הולכת? היא זקוקה לעזרה.
- טים: אנחנו לא פראיירים, מכירים כל הטריקים והשטיקים - (עושה חיקוי של הליכתה של מרים) ככה לעבוד עלינו בטריקים?
- גדעון: (ניגש ורומז להם לבוא איתו הצדה) תראו אם אתם צריכים משהו... אתם יודעים, אני מחזיק מחסן גדול של מכשירי אלקטרוניקה... (קורץ להם) תבואו לקנות בהנחה... (טים ושום מנידים ראש לשלילה) גדולה מאוד... (טים ושום מנידים ראש לחיוב) מאוד! רק תעלימו עין הפעם, הרי פה הכול... איך אני אגיד את זה? (מציין ציטוטים) "לכל בעיה יש פתרון", "טובה תחת טובה", "היום אני מחר אתה",
- טים: בקיצור, במה זה מתבטא?
- שום: אתה מתכוון שבתמורת שוחד נטאטא?
- גדעון: חס ושלום, אני מדבר על קומבינה. כל מה שאני מבקש מכם לעשות הוא מה שהרבה עושים ומצליחים ולפעמים מתקדמים בחיים.
- טים: לזה קוראים שוחד.
- גדעון: אתם הרי רוצים להתקדם בחיים, לא תישארו ככה תקועים כמו... (מחפש מילה) פקחים עם שמות כמו "טים ושום". פעם תרצו להיות "ג'וני וווקר" תפגינו קצת רגש אנושי, במיוחד לאור הנסיבות, כי מה אנחנו בסך הכול? בסופו של יום כולנו רוצים לחזור למלונה הקטנה שלנו. (מוציא שטרות של כסף ודוחף לכיסם) בואו נגיד שלא היה אף אחד בבית ותניחו לנו.

- שום: אתה מעמיד אותנו בפני דילמה.
- גדעון: ה"צדיקים" אומרים שלכסף אין ריח (צוחק) אתם יודעים מאיפה בא המשפט הזה?
- טים: הדוד שלי שימקו אומר כל הזמן "לכסף אין ריח", ואני חושב שהוא המציא את זה.
- גדעון: הראשון שאמר את זה היה קיסר רומא, אספסיאנוס, שרצה למלא את קופת המדינה והטיל קנסות על השימוש בבתי השימוש הציבוריים.
- טים: עשה הרבה כסף.
- גדעון: בדיוק! צריך לדעת לעשות כסף מסירחון.
- שום: אנחנו יכולים לדחות אבל לא לבטל.
- גדעון: (תוך כדי דוחף לטים שטרות) קצת התחשבות דמיינו שזאת הדודה שלכם באמריקה ורוצים לגרש אותה. איך הייתם מגיבים?
- שום: איך אתה יודע שיש לו דודה באמריקה ורוצים לגרש אותה?
- {לבמה פורץ אור האוטיסט. כולו אושר ושמחה, הולך ישירות לאמו בלי להבחין בשאר הנוכחים.}
- אור: אימא, כתבתי שיר.
- שמרית: יפה, תראה לי.
- אור: אני לא יכול להראות לך.
- שמרית: למה?
- אור: (צוחק) כי זה לא בנייר, זה פה... כתוב בראש. (מתקרב לאמו ובמפתיע נותן לה נשיקה)
- שמרית: רוצה לדקלם אותו?
- אור: אַל תִּקְרָא לִי אוֹטִיסְט, קְרָא לִי אֹר. אֵין דְּרָךְ לְאֹר לְהַכְנִס פְּנִימָה.

פּוֹתְחִים לוֹ פֶּתַח, נִפְתָּח, נִפְתָּח, נִקְלָט.
 אֶתָּה מְדַבֵּר בְּקוֹל, בְּרַמְקוֹל.
 (מכה בראשו) קִלְטוֹת רְצוֹת.

{קולו של אור הבריא נשמע ממשיך את השיר. שמרית מביטה כמחפשת אותו, מאושרת. אור עצמו נראה מלא שמחה ונע כבתוך חלום.}

קול: מְלַמְעָלָה נוֹפְלִים הָעֵלִים,
 בְּכָל עָלָה כְּתוּבָה מְשֻׁאָלָה אַחַת,
 אִיזוֹ מְשֻׁאָלָה תִּפְּל לִי לִידָ?
 לְמַעַלָּה יֵשׁ עֲנָנִים מוֹזָרִים,
 נִרְאִים כְּמוֹ אֲבִירִים עִם מְכַשִּׁירִים.
 בְּיָם מִתְגַּלְגְּלִים גְּלִים לְחוּף, הֵם רְצִים לְתַקֵּף...
 מִתְנַפְּצִים לְרִסְיִסִים וּלְחֻלְקִיקִים חֻלְקִים.

אור: וְהִיא רוֹכֶבֶת עַל קוֹרְקִינֵט חֲשֵׁמְלִי, בְּעַמִּידָה.
 תַּחְתּוֹנִיָּה נְשֻׁקוּפִים, עֲכוּזָה מִתְנוּפֵף בְּאֵוִיר.
 אֲבָל אֲנִי מִגְבֵּל... כְּמָה חֲבָל.

**{במחיאות כפיים של הנוכחים.
 אור מצטרף ומוחא כפיים בהתלהבות לעצמו.}**

שמרית: יפה מאוד, זה ממש גאוני. אתה מהמם! אתה כמו זכייה בלוטו...

אור: השיר הזה הוא מתנה בשבילך, אימא שלי.

שמרית: אתה יכול להסביר למה אתה מתכוון ל-"עכוזה מתנופף באוויר"?

אור: היא... היא... חצאית... (מסמן נפנוף) ורואים לה את התחת...
(מתפקע מצחוק)

שמרית: אני גאה בכך שהצלחת לכתוב שיר כל כך יפה.

אור: אני לא צריך לכתוב. המילים נמצאות באוויר, אני רק צריך לקטוף...
 כמו שלימדת אותי.
**(פתאום הוא רואה את שאר הנוכחים ומתרכז בשוטרים)
 (נבהל) מי אתם?**

טים: באנו לחזיר את טאזאני למשפחה שלה.

{אור הולך מהר לשירותים ומוריד את המים}

גדעון: (לשמרית בשקט) הוא עדיין ממשיך עם זה?

שמרית: (עונה בשקט) כן.

{אור חוזר.}

טים: אנחנו רק מייצגים את השלטונות. באנו לסלק את מה שלא שייך למדינה.

שום: באנו לקחת ולהחזיר את טאזאני שערקה ממדינתה.

טים: המדינה שלה זקוקה לה, המשפחה מחכה לה, מתגעגעים, בוכים.

{אור הולך כעוס שוב לשירותים להוריד את המים. חוזר בחוסר שליטה, נראה רע, אחוז עוויתות.}

אור: (צורח) לא!!! אימא!!! (משתולל לכל עבר) אני... אתם... בן זונה...
(בסוף, רץ לעבר טים ושום ורוצה לחנוק אותם אך עוצר בעצמו. עושה תנועות חוזרות ונשנות קרובות לטים ושום.)
אתם תמותו לפני סבתא...

{טים ושום מפוחדים מהמראה.}

טום: אולי שמישהו יעשה משהו למישהו הזה?!

אור: (מעוות את ידיו ופרצופו) מְשׁוּ, מְשׁוּ, מְשׁוּ, מְשׁוּ... מְשׁוּ... מְשׁוּ... מְשׁוּ...
(מתחיל להכות בראשו)
צאו, צא, צא... צא משם!!!

שמרית: אתם רואים למה אתם גורמים?!

טים: תבינו, זאת העבודה שלנו.

שום: אנחנו דוחים את המעצר להזדמנות אחרת.

{מרוב פחד, טים קופץ ורוכב על גבו של שום. הם בורחים החוצה.
גדעון ניגש לאור כדי לחבקו ולהרגיעו.
אור דוחה אותו.}

אור: אל תיגע... בי!.. אתה לא פה. תברח מפה כמוהם! לך מפה... לך רחוק... (מתחיל להשמיע קולות כועסים מול פרצופו של גדעון)

שמרית: אור בוא, בוא להירגע בחדר. עברת יום קשה...
(מחבקת אותו ומובילה אותו לחדרו)
 בוא, אשחק איתך משחק שאתה אוהב.

{בו ברגע טאזאני ומרים חוזרות מהשירותים.}

טאזאני: איפה הם?

גדעון: הלכו.
 כדאי שתלכו לעירייה.

מרים: **(תוך כדי הליכה לכיסא הגלגלים)** פתאום השער לחיים הולך ונעשה צר יותר בלי להשאיר סדק קטן, האם יש עוד חיים אחרי החיים האלה?
 בואי טאזאני, נצא לעירייה.

טאזאני: אני חושבת את קודם לנוח.

מרים: יהיה לי הרבה זמן לנוח.

טאזאני: אולי את רוצה שנלך לבית מרקחת של קופת חולים, גם שם יש אנשים.

מרים: **(מישירה מבט אליה)** למה אני צריכה קופת חולים?! צריך ללכת עכשיו, לפני שמגיע הסוף, יש לי לסגור חשבון עם כמה חברים הוותיקים בעירייה. אין זמן, גם צריך להיפרד. **(מנסה לגלגל את כיסא הגלגלים)**

טאזאני: **(לגדעון)** אני מפחדת שהשוטרים מחכים לי בחוץ.

גדעון: סידרתי את העניין אתם, הם כבר מיהרו למקום אחר. אבל ליתר ביטחון, אני אלווה אתכן קצת.

מרים: החיים מזמנים לנו הפתעות וגם כאב, אבל זה היופי בהם, תדחפי טאזאני, תדחפי...

(כבקול תרועה) היום אנחנו נפרדים.

יוצאים.

תמונה 5

*תמונה זו בגדר המלצה בלבד. אפשר שתוצג בפני הקהל הרחב ולא בפני נוער. מתוך ניסיוני, בני נוער לא אוהבים שמדברים על פרידות ומוות ובעיקר של סבתות. זו רק המלצה וזכותו של הבמאי להחליט. כיכר העירייה. טאזאני ומרים מגיעות לקדמת הבמה, מול הקהל. גדעון נראה לזמן קצר, מנופף לטאזאני לשלום ויוצא.

מרים: (מתייחסת לקהל כאל הזקנים) באתי להגיד לכולכם שלום.

אני מריחה את ריח המוות באוויר...

אלעזר, באתי להגיד שלום לקנאה שלך ולהיפרד ממנה. אני לא יודעת מאיפה בא לך הרעיון המוזר הזה שאני מאוהבת בך. גברים קנאים הם מסוכנים. תיזהר, אתה עלול להשתגע לפני הסוף. ותזכור שג'ורג'י מת אתמול ואתה מזמן כבר לא מסוכן.

{בינתיים נשמעים דיבורים בשפה התאילנדית, כדי ליצור אשליה שישנן עוד מטפלות.

זוג ידיים מושטות לבמה הן נעות כקוראות לטאזאני לבוא.

טאזאני נועלת את כיסא הגלגלים והולכת לחבורה.

יש לציין, גבה של טאזאני מופנה לבמה, היא כביכול משוחחת עם חבריה.

מידי פעם מפנה ראשה לעבר מרים.

קולות המטפלים ממשיכים להישמע ברקע.}

מרים: (פונה למישהי אחרת) דיצה, את חייבת ללמוד להתאפק. את מתחילה

לדבר יפה ובשכל, ופתאום את מחרבנת את הכול, כמו ילדה שמתחילה

לכתוב במחברת חדשה- בהתחלה הכול יפה ומסודר ואחר כך בא

הבלגן. (פתאום נזכרת) אוי... איפה מלינקה? תמיד היא ראשונה כאן.

טאזאני, צלצלי למטפל שלה, לבדוק למה מלינקה לא באה.

טאזאני: רגע, אני אשאל... קטו...

(חלק בעברית, וחלק בתאילנדית. "מה שלום מלינקה, למה לא באה

היום?"... בתאילנדית: "טוב אני אמסור לה...")

(פונה למרים) מלינקה מתה. לפני שהיא מתה אמרה, ביי.

מרים: (פונה למישהי אחרת בקהל) ואת רגינה, אני שמחה להיפרד ממך.

מה קרה? נרדמת? תעיר אותה... אל תפחד, תפליק לה ככה במרפק.

תן! אל תפחד, על אחריותי...

יופי! את שומעת רגינה? אני לא נחש כמוך, אני מעירה אותך ואומרת

לך הכול ישר בפנים. כל היום את מפליצה, זה מה שאת יודעת לעשות

הכי טוב, זה לא נעים ככה ליד כולם. אם לא תפסיקי את הקטע של

הפלוצים, לא תתקבלי בחברה. תגידי לעצמך: רגינה אני שווה, רגינה, אני יודעת לשחרר רק בבית... רגינה יש לי שליטה, או שתשימי חיתול כפול לפלוצים שלך כי אחד לא מספיק לך. אוי, כמעט שכחתי את בלה. בלה, תקשיבי טוב, את לא צריכה את מקל ההליכה, כי ללכת את כבר לא תלכי. תיהני מכיסא הגלגלים החשמלי עם סוללות הליתיום, עכשיו יש לך פרייבט, אז תני גז. לפני שאני הולכת אני רוצה שתכירו את הנכד שלי אור. סיפרתי לכם הרבה סיפורים עליו, ועכשיו אני רוצה להציג אותו בפניכם. אור? אתה פה?

אור: (הבריא מופיע) כל הזמן איתך. תארזי את החפצים. תגידי שלום ונצא מכאן. (יוצא בלי שמרים תרגיש)

מרים: (מנופפת בידה) תעשו לו שלום. קדימה ידיים למעלה כולם... זהו, ואני הולכת למות. (צוחקת, ופתאום) זה מתחיל. (היא מתחילה בהשמעת אנחות ו/או צעקות כאב. בחילות, עמוד השדרה נתפס ומשתחרר! שאר העצמות כואבות, זרמים חלשים) אוי הטעם בפה משתנה לטעם של מוות, הראש כואב עם סחרחורות כמו שיש למרדכי, סחרחורת של גברים... (מתפלאת) אה... בראש עובר לי סקס פתאום... מתחילה להרגיש רוגע... זה טוב... אור, איפה אתה? טאזאני, טאזאני! אור איתך?

טאזאני: הוא בבית.

מרים: (בעצבים) בואי נלך הביתה מהר. בואי, חוזרים... דחוף!

מרים מנופפת לכולם. גם טאזאני מנפנפת לחבריה ואומרת שלום בתאילנדית. יוצאות.

תמונה 6

סלון. שמרית ואור עושים תרגילי חיזוק. תרגילים אפשריים: עמידה על רגל אחת למשך עשר שניות, להחליף רגליים מדי פעם, אפשר לעצום עיניים. ישיבה על כיסא והרמת הרגליים כלפי מעלה כשהידיים לצדי הגוף למשך עשר שניות. הליכה בקו ישר לפני, כשהידיים לצד הגוף. אפשר גם ריצה, ניתור, דילוג וקפיצות.

שמרית: וואו, הספקנו המון היום, התקדמת יופי.

אור: עכשיו אני רוצה תרגיל... משה בתיבה.

שמרית: הוא יהיה התרגיל האחרון להיום, בסדר?

{פורשת סדין, ואור שוכב עליו. מגלגלת אותו לתוך הסדין ואחר כך מושכת את שני הקצוות למעלה ומגלגלת את אור החוצה.
אור מאושר מאוד מהתרגיל הזה.
מרים וטאזאני נכנסות. ראשה של מרים שמוט, נראית שמי שקועה בשינה}

אור: (לשמרית) אני... עוד פעם.

שמרית: אחרונה ודי. מבטיח?

אור: כן. סבתא, תראי אותי...

(שוכב ומבצעים שוב את התרגיל)

סבתא, ראית איך אני משה בתיבה?

סבתא דגה דגים מדברים במים.

(ניגש למרים ופותח וסוגר את הפה כמו שעושים דגים)

א-פּו, א-פּו, א-פּו...

שמרית: אני רואה שאתם מסתדרים מצוין. אני הולכת להתלבש.

אור: אימא ערומה חחח...

שמרית: אור, אם תרצה לעשות תרגילים מתקדמים בחדר שלך מול המראה - עיניים, מרפק כף יד, ידיים...

אור: אני רוצה עכשיו תרגילים ב-מ-ת-מטיקה...

{שמרית שואלת את אור מספר תרגילים מסובכים בחשבון.

אור עונה לה כבדרך אגב ובמהירות.}

שמרית: זהו להיום...

{שמרית יוצאת.}

אור: סבתא מתה...

{אור הולך להוריד את המים וחוזר.}

אור: אני לא אני? ... מי אני, אני-אני...

אור: (זהו מונולוג ללא פיסוק, נאמר מהר וברצף. ללא אינטונציות)
 אני לא מפחד מהמוות יופי אוהב להיות חולה אני לא חולה תעשו סקס
 זו תרופה מעולה נגד מחלות אני לא יכול אני זקן בן תשעים יש כאן
 בשפע נשים טאזאני סבתא אימא את באמת חושבת שאכפת להם על
 מה שאני מדבר יש לזה כוח להשתלט כולם שקועים כל אחד בעולמו
 כמוני הגלגל מסתובב והעולם לא מתנהג על פי רצוננו יש לו כישורים
 מוטוריים טובים יותר מאחרים בעל הבנה שפתית טובה יותר סבתא
 כולם רדומים את תמותי היום לחתוך לי את הראש ללכת לישון.
 את זקנה. טאזאני יפה...

{אור רץ לעבר טאזאני, היא בורחת לחדרה בקולות משועשעים.
 אור חוזר ומחקה את מרים בכיסא גלגלים.}

אור: (לסבתא) יש לי קקה... פיפי... את זקנה...

{אור עושה כמה תנועות חדות וקשות וננעל בתוך עצמו.
 טאזאני חוזרת ועומדת כמוכת הים.}

אור: (פתאום מתפרץ) תמותי, תמותי... תמותי... הרבה חיים מחכים בתור
 למות... תמותי, תמותי-תמותי... את מתה...
 (העוויתות מחמירות לו. מצבו הולך ומחמיר, אומר משפטים ששמע
 ושנאמרו לו, או עליו.)
 אור מת, מת מתמתמתמת... מפגר... הוא מדבק... הולך עקום...
 מטומטם... טים ושום...
 (קופץ כאילו הוא רוכב על גבו של מישהו.)
 דיו דיו דיו... כולם עומדים בתור למות.
 (לסבתא) חיים ארוכים, מפגרת אחת, תפסיקי לזרוק רוק.
 (לעצמו) שתוק כבר, יא אוטיסט, לפני ני ני שאני מפוצצת אותך.
 (מחקה את הסבתא. מכה את כף ידה מספר פעמים ומתבכיין) אי-איי...
 אי, אי... כואב... כואב כואב...

טאזאני: (רצה לכיוון החדר אל שמרית) שמרית בואי לכאן מהר, מהר!

אור: (חסר שליטה ומעצורים, זורק משפטים מפוזרים שהם למעשה חיקויים
 של אנשים שלעגו לו.)
 הוא יהיה בסדר... ?
 אוי, די! הרגת אותי מצחוק... זה אוטיזם...
 מה את אומרת?

אני במקומך הייתי מתאבדת!...
איך לא עשיתם בדיקות גנטיות...
אל תעשי לו אח... מחלה...

שמרית: **(נכנסת בבהלה) מה קרה?...**
(הולכת מיד לאור ומנסה להרגיעו)
אור, אור, תחשוב על האור של הכוכב הנוצץ והיפה שיש בכך...

אור: אבל הבן... שלך בתפקוד... גבוה? **(צחוק משונה)** לא רואים עליו כלום.
זה לא ממש נחשב אוטיסט... זה פיגוריים...

שמרית: **(מחבקת אותו) תירגע, אל תיכנס לזה.**

אור: ילד מיוחד... תמותי... מפגר תמות... יפה... המונים...
(משתעל ומכחכח) המונים עומדים בתור לעולם הבא... בתור... כולם
בתור... להסתדר.

{טאזאני בודקת בעזרת מראה את מרים ומבינה שמרים נפחה את נשמתה.}

אור: אוטיזם, אוטיסט, אוטיזם, אוטיסט, בדיקות גנטיות, רוצה אח חחח...
אח, אח...

{גדעון נכנס, רואה את אור ונבהל.}

גדעון: מה קורה? שומעים את הצרחות בכול הרחוב...

{שמרית מובילה את אור לספה. יושבים.}
אור קם פתאום והולך להוריד מים, חוזר לספה לחבק את אמו.
גדעון מצטרף אליהם, יושב בצד השני של אור.

גדעון: אור, זה אני, אבא. אני בבית... שומע? שומע? אני הולך ברחוב ומוצא
את עצמי מזמזם נעימה, סתם נעימה שאני ממציא, ופתאום חשבת
עליך, שאמרת פעם "חבל שאי אפשר לקטוף את היצירות שנמצאות
כבר באוויר".

(מביט באור. שתיקה. מחבק אותו. אור נרתע מחיבוקו של אביו.)

אני חוזר הביתה... אני אטפל בכך כמו שצריך...

(לשמרית) סליחה. אני רוצה להביא לו מורה פרטי למתמטיקה. את
יודעת שישנם אוטיסטים חכמים בצורה בלתי רגילה? יש כאלה עם
חושים לכל מיני דברים מיוחדים שאין לאנשים אחרים. והיום שמעתי
שמגייסים אותם לתפקידים מיוחדים.

שמרית: אני יודעת.

גדעון: תסתכלי עליו.

אור: שלו-שה.

שמרית: נכון, שלושה.

אור: א-בא, לך, אימא שלך מתה ברחוב. סבתא חיה במקום אחר.

טאזאני: הראש נפל חשבתי הלכה לישון... (מתאפקת לא לבכות.)

גדעון: היא ידעה את הסוף.

אור: אני שומע מוזיקה באוויר... מוזיקה מלווה... את סבתא... בדרך לשמים. חשבתם פעם כמה, יצירות, מוזיקליות, מסתובבות, באוויר, ובראש של האנשים, כמה יצירות, מחכות, שיקטפו אותן, וינגנו אותן בקונצרט של מוריס.

שמרית: (מחבקת את אור) נסיך שלי.

גדעון כורע ברך ליד אמו.

טאזאני עומדת דומעת.

לבמה נכנסים טים ושום, עומדים בפתח, מבטם מופנה לטאזאני. טאזאני מיד בורחת דרך הדלת האחורית.

טים: לאן היא ברחת?

שום: היא ברחת מהדלת האחורית...

טים ושום חוצים את הסלון לעבר הדלת האחורית במרדף אחרי טאזאני. יוצאים. אור יורד.

סוף